హారతి పళ్ళెం

కవిగారు కళ్ళు తెరిచేసరికి కాలమానం పగలు పదిగంటలు వారి మంచానికి చేరువలో ఉన్న బల్లమీది కాఫీ ఫ్లాస్కూ, వార్తాపత్రికా, దాని పక్కనే పదిహేనిరవై ఉత్తరాలూ వారికి సుప్రభాతం పలికాయి.

నిజానికి వారు కవిగారు కానేకారు. కవికీ రచయితకీ భేదం తెలియకనో, నిరంతరమూ కారాకిళ్లీ వేసుకుంటారనో వారిని చాలామంది కవిగారనే అంటారు. వారు కూడా కాదనరు.

కవిగారు ప్రతిరోజూ ఉదయం పదిగంటల వరకూ పడుకుంటారని కాదు. వారి తాజా నవల బాగా అమ్ముడుపోయిందని గత రాత్రి విందు చేశాడు. ప్రచురణ కర్త విందంటే మందూ పొందూ పొందుపరచిన పసందే. అన్నీ ఐ... కవిగారు కారులో ఇల్లూ, మంచమూ చేరుకునేసరికి గడియో గంటో తెల్లవారబోతోంది. ఆలస్యంగా నిదురించిన వారు ఆలస్యంగా లేవడంలో ఆశ్చర్యం లేదు కదా?

మంచం మీదే కాఫీ తాగి సిగరెట్ అంటించి... ఉత్తరాల బొత్తి అందుకున్నారు. పత్రికల వాళ్ళనీ, పుస్తకాల వాళ్ళనీ, పోగా మిగిలిన అభిమానుల ఉత్తరాల మధ్య ఒకటి కాకుల మధ్య రాజహంసలా ప్రత్యేకంగా కనిపించింది. కవరు మీది చేతి వ్రాతను బట్టే ఆ ఉత్తరం రాసిందెవరో గ్రహించేసి... ఆ కవరుని తెరవకుండాఏ వేళ్ళతో సున్నితంగా రాస్తూ... మరో దఫా కాఫీ చప్పరించి, సిగరెట్ పీల్చారు. సుడులు తిరుగుతూ లేస్తున్న సిగరెట్ పొగను విలాసంగా చూస్తూ... పెదవులపై మందహాసం వొలికిస్తూంటే.

ఆయన మెదడు ఆయన కథలలో లాగా వెనక్కి వెళ్ళింది జ్ఞాపకాలలోకి. విశాఖపట్నంలో ఏడో సాహితీ సంస్థ... సన్మానం చేస్తున్నారు. సరేనన్నాడు కాదనడం దేనికని.

“ఎలాగూ విశాఖపట్నం వెళ్తున్నారుగా. ఓ సారి అమ్మాయిని చూసి రారాదూ ఎలా ఉందో?” అన్నారు కవి శ్రీమతి గారు. అలాగే అని బయలు దేరారు.

సన్మాన వేదిక మీద కథ మామూలే. కార్యక్రమాలలో బాగున్న అంశాలు రెండే. ధనంతో సన్మానించడమూ తనను రచయితగా సన్నుతించడమూ మిగిలినవి చిరాకనిపించాయి. కార్యక్రమానంతరం “మీకు ప్రత్యేకమైన బస ఏర్పాటు చేశాం.” అంటూ కారులో కార్యదర్శి నిజంగానే ఓ మంచి గదికి తీసుకువొచ్చి దింపి “మళ్ళీ కలుస్తా” నంటూ మాయమైపోయాడు.

నాలుగో అంతస్తులో ఒకే ఒక్కగది. నాలుగువేపులా డాబా. ఎదురుగా సముద్రం. దూరంగా కొండలు, పౌర్ణమేమో ఎటు చూసినా వెన్నెలా అందమూ.

సాహిత్య సభ తాలూకు చిరాకు నుంచి బయటపడటానికి వేడి నీళ్ళ స్నానం చేసి, వొంటిమీద యుడికొలోన్ జల్లుకుని ఇస్త్రీపంచె, లాల్చీ వేసుకుని ముఖానికి పౌడరు రా(పూ)సుకున్నాడు. అమ్మాయి దగ్గరకి వెళ్ళొద్దామా అనుకునేంతలో...

మూలబల్లమీద సవినయంగా ఆహ్వానిస్తున్న రాయల్ శాల్యూట్ ! పక్కనే మంచు ముక్కల గాజుపాత్ర. వేటినో వేడిగా కడుపులో దాచుకున్న హాట్‌ప్యాక్. మిలమిలమెరిసే గాజుగ్లాసులు, సోడా సీసాలూ.

రాయవలసిన నవల గురించి కూడా ఆలోచించబుద్ధికాలేదు. ముందు మందు తీసుకోడం మంచిదనిపించింది. కుర్రాడిని పిలిచి మధుసేవ సరంజామాని ఆరుబయట వెన్నెలలోకి చేరవేయమందామనుకునేంతలో...

వెన్నెల గాలులలో తేలివొస్తున్న పరిమేళం, దాని వెనుక గాజుల గలగల...

అటు చూశాడు. గది గుమ్మంలో మదిదోచుకునే ముద్దులగుమ్మ. ఫ్రేములో ఫోటోలా ద్వారంలో నిలబడి "లోపలికి రావొచ్చునా?"

పద్దెనిమిది పైగా ఇరవైలోపు-ప్రాయంగల పసిడిపాప. ఆ పుత్తిడి బొమ్మలో సౌందర్యమూ యవ్వనమూ మిసమిసలాడుతున్నాయి.

"తప్పకుండా. సుస్వాగతమ్" నవ్వుతూ వివరాలడిగాడు, పేరు హనిత. బి.ఎ.ఫైనలియర్. మిమ్మల్ని చూడాలని,ఇంటర్వ్యూ చేయాలి..."

"మీరేనా హనిత!? ఐతే మీరేం చేయదలచుకున్నా నేను సంతోషంగా సిద్ధమే. నేనే మీకు కృతజ్ఞుడ్ని. నా రచన పడుతూంటే మీ అభినందన ఉత్తరాలుండి తీరతాయి. మిమ్మల్ని ప్రత్యక్షంగా చూడడం... నాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది." సుప్రసిద్ధత అనే సాలెపురుగు ఎరకోసం దారం అల్లుతోంది.

"బలేవారు! మీరేమో నంబర్‌వన్ రైటర్! నేనేమో కథలుపడక ఉత్తరాలలోకి దిగిన ఉత్తి ఉత్తరను. మీరేమీ అనుకోనంటే ఒక్కమాట..."

ఆమె విశాల నయనాలలో వింతకాంతి! తన అభిమాన రచయితను తొలిసారిగా చూస్తూ మాట్లాడుతూ పొందే అనుభవానుభూతుల అనంత ఆనందం!

"మీ వంటి చక్కని అందమయిన అమ్మాయి ఒక్కమాట కాదు. వేయి మాటలు చెప్పినా నాకు దివ్య సంగీతమే" అనుభవం అమాయకత్వం మీద తొలివల విసిరాడు.

"మీరాతలే కాదు. మాటలూ చిత్రమే. మీ రంటే నాకు చాలా అభిమానమూ, ఆరాధనా" సిగ్గుతో, కళ్ళు కొంచెం కిందకు వొంచి కంఠంలో సన్నని వొణుకుతో అంది.

"నేనంటేనా? నా రచనలంటేనా?" అంతా తెలిసిన వయసు, ఏమీ ఎరుగని ముగ్ధత్వాన్ని మాటలతో స్వార్థంతో తెలిసీ తెలియనితనాన్ని తెరవెనక్కి లాగాలని ప్రయత్నిస్తోంది.

"మిమ్మల్ని చూసిన క్షణం వరకూ మీ రచనలంటే, మిమ్మల్ని చూసిన క్షణం నుంచి మీరంటే కూడా, నాకిప్పుడు మీరూ మీ రచనలూ వేరుకాదు."

"ఓహో! మీరు పంచదార చిలుకే కాదు పలుకల పల్లకీ కూడానే ! మీరన్యథా భావించనంటే అర్థం చేసుకుని ఆమోదిస్తానంటే చిన్న అభ్యర్థన" అవసరం ఆరాధన మీద అందమయిన స్వార్థపు కుట్ర పన్నుతోంది.

"ఏమిటి?"

"హనితా ! మీ అంత చక్కని... తెలివయిని... తీయగా మాట్లాడగలిగే అమ్మాయి నాకింత వరకూ ఇంత సన్నిహితంగా రాలేదు. దయతో మీరంగీకరిస్తే... ఇటుపై నా నానవలలోని నాయికలకు స్ఫూర్తి మీరే ఔతారు..." ఆకర్షణ జాలం అందంగా పరిచాడతడామె చుట్టూ.

"నాకు... నిజంగా... అంతవరనూ! మీ వంటి సుప్రసిద్ధ రచయితకు స్ఫూర్తి కాగలిగేంత అదృష్టం ప్రసాదిస్తున్నారా ! నా జన్మ ధన్యమే అయింది." తడబడుతోందామె.

"అంత ఆవేశపడడాని కేముంది? ఉద్విగ్నతను నిగ్రహించుకోండి" అంటూ ఆమె చేయందుకుని... తన కన్నులకూ పెదవులకీ అన్చుకున్నాడు.

ఆ స్పర్శలోని ఇంద్రజాలానికామె కన్నె మనసు కరిగిపోతోంది. వివేకం తల వొంచేస్తూ ఓడిపోతోంది. "మీ ప్రతి రచనా నేనెన్నేసిసార్లు చదువుతానో! మీ నవలంటే నాకెంతో ఇష్టమో..."

"నువ్వంటే నాకింత ఇష్టం..." వాక్యం పూర్తి చేశాడు ఆమె చేయి ఒదలకుండానే.

మెల్లగా ఆమె భూజాల చుట్టూ చెయ్యి పోనిచ్చి... దగ్గరగా తీసుకుంటూ ఆమె చెవిలో "నువ్వంటే నాకిష్టం... నువ్వంటే నాకు ప్రేమ... నువ్వు నా ప్రాణం..." లాంటి తీపి గుసగుసలు ఆడుతూ ఆమెకి గిలిగింతలు పెడుతూ ఆమెను మెల్లగా వెన్నెలలోకి నడిపించేశాడు.

చల్లని గాలీ... తామెల్లని వెన్నెలా.

వెన్నెల! ఏ వయస్సు వారినయినా వెర్రీ వేడీ ఎక్కించ గలిగే పండు వెన్నెల!

"మీరెంత అందమయినవారు! పంచె, లాల్చీ వేసుకుంటే మన్మథుడు మీలాగే ఉంటాడేమో"

మన్మథుడికి గుండుండదని మనసులో అనుకుని బయకు నవ్వుతూ "మన్మథుడు రచయితా?" అడిగాడతడు.

"కాదు. అందుకే మీరతనికంటె చాలా గొప్పవారు" ఆరాధనకెప్పుడూ ప్రాప్యదృష్టే.

"నీ అభినందనలకు సరితూగే కృతజ్ఞతలు తెలపాలంటే మాటలు చాలవు" అంటూ ఆమె బుగ్గలమీదా పెదవుల మీదా ముద్దులు ముద్రించాడు. మనసులో – సిరి వస్తానంటే మోకాలొడ్డరాదే, సిరిని మించిన కన్యాత్వసిరి వరిస్తానంటే వలదనడం నేరమూ దోషమూ కాదూ అని అంతరాత్మకు నచ్చచెప్పుకున్నాడు. అందులోనూ ఇటువంటి సుందరి అయిన అభిమాని అయిన... కన్య!

తరువాత అసాధ్యమూ, అసంభవమూ, అనూహ్యమూ అయిన ఎన్నో విషయాలు వారిద్దరి మధ్యా చకచకా జరిగిపోయాయి. ఔను ఆమె అతని పట్ల అభిమానమనే అంధకార బంధురంలో బందీ అయిపోయింది. ఇక విచక్షణ కవకాశమెక్కడ?

"నా రచనలలో మీకేది ఎక్కువ ఇష్టం?"

"దొంగాడు"

ఆ సమయంలో అతనికి కావలసింది అభిమానపు హారతి పళ్ళెం కాదు అందుచేత-

"నాకు మాత్రం నీ కౌగిలే ఎక్కువ ఇష్టం" అన్నాడు కుటిలంగా నవ్వుతూ,

అలాగ ఆమెను వివశువు చేశాడు. ఆమె అతన్ని అల్లుకుపోయింది. గాఢంగా కౌగలించుకుంది.

ముద్దులు చెల్లించింది. మురిపాలు తీర్చింది.

అన్నీ- ఆరాధనా మైకంలో, అవధులు మీరిన అభిమానపు అంధకారంలో.

చివరికి ఇక తాళలేక "నా అందంతో మీకు విందు అందించనివ్వండి. నా యవ్వనాన్ని మీకు హారతివ్వనివ్వండి మహారచయితా! నా అభిమానాన్నీ ఆరాధననీ వ్యక్తం చేసుకుందుకు ఇంతకంటే మార్గమేముంది?" అనేసింది. ఆ అదునుకోసమే ఎదురు చూస్తున్న అతను ఆమె నెత్తుకుని గదిలోకి తోవతీశాడు. తలుపులు మూశాడు. కిటికీలోంచి మాత్రం కావలసినంత వెన్నెలా,, గాలీ. ఆ గది శోభనం గదే అయ్యింది. ఆమెకి ఆ రాత్రి మధురరాత్రే అయింది.

తెల్లవారుతూనే వొచ్చాడు సెక్రటరీ "గది ఫరవాలేదు కదా? వెస్టిండీస్ క్రికెట్ టీమ్ ఊళ్ళోకి దిగడంతో ఇంతకంటే మంచి రూము చూడలేకపోయాం. క్షమించండి అసౌకర్యానికి"

"ఏమీ లేదు. గది చాలా బాగుంది" అంటూ అతనితో కారెక్కాడు రైలుకి వేళవుతుంటే. ఆమె హనిత ! ఇప్పటికీ ఇంకా ఆమె కన్యా సౌందర్యం తన కనులముందు విరుస్తున్నట్లూ, విచ్చుకుంటున్నట్లే అనిపిస్తుంది. ఆ పసిడి సౌందర్యం తనమందు పరచుకుంటున్నట్లు...

ఎంత ఆరాధన ! ఎంత అభిమానం ! తన కలం బలం ఆమె కన్యత్వాన్నే కానుకగా తీసుకోగలిగింది! రచయితకు అభిమాని దృష్టిలో వృద్ధాప్యమనేదే లేదు. అభిమాని అంతరంగంలో రచయిత నిత్య యవ్వనుడూ, నిరుపమాన సుందరుడూ, కాకపోతే ఆ రాత్రి తనకి అమృతం కురిసిన రాత్రీ; ఆ పున్నమి కాముని పున్నమీ ఎలా కాగలిగాయి? తను అంత గొప్పరచయిత అనుకుంటూ తన కలాన్ని ముద్దు పెట్టుకున్నారు, కవిగారు. హనితతో ఆ అనుభవం ఐదు నెలల కిందట.

ఈ ఉత్తరం ఆమె నుంచే.

ఏం రాసిందో? మరోసారి విందుకి ఆహ్వానిస్తోందా?

కవరు తెరవబోతూంటే

కర్కశంగా టెలిఫోన్ మోత.

విసుగ్గా... కోపంగా అందుకున్నాడు "కవిగారేనా"

"నేను ఆంధ్రామెడికల్ కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ని. విశాఖపట్నం నుంచి"

"నమస్తే"

"ఇవేళ 'ఈ దినం' పేపరు"... ఐదవ పేజీ.. ఓ మెడికో గురించి... వెంటనే చదవండి. మళ్ళీ కొంత సేపటిలో టెలిఫోన్ చేస్తాను"

కవిగారి కేమీ అర్థం కాలేదు.

మరో కాఫీ తాగిసిగరెట్ అంటించారు. అంతలో హనిత ఉత్తరం గుర్తుకొచ్చింది.

"నా అభిమాన రచయితా !

బాగున్నారు కదూ? మీరు కలకాలమూ బాగుండాలి. అదేనా అకాంక్ష. మీ తాజానవల తెరతొలగించి చూదు. అత్యద్భుతంగా ఉంది. పత్రికలలో నా అభినందన లేఖలు చూస్తూనే ఉండి ఉంటారు. మీకు వ్యక్తిగతంగా రాయకపోవడానికి ప్రత్యేక కారణమేమీ లేదు. మీ అమూల్యమైన

కాలాన్ని నా అనవసరపు టుత్తరాలతో వృధా చేయకపోతే మీరా సమయంలో రచనలు చేస్తారని.

మీకు జ్ఞాపకముందా ఆ రాత్రి?

నా అభిమానమూ, ఆరాధనా మీకు హారతిచ్చిన రాత్రి. నా జన్మ ధన్యమయిన, కలలు పండిన... నా స్త్రీత్వం సఫలమయిన, ఆ మధుర రాత్రి; మీరూ మరచి పోలేదనే నా విశ్వాసం. మీకారాత్రి జ్ఞాపకముంటుందేమో అనే. ఆ రాత్రి నా పుణ్యం పండింది. ఆ దివ్యానుభవం తాలూకు అనుభూతి ఆకృతి దాల్చి శాశ్వతం కాబోతోంది. రచయితలు మీకు అర్థం కాదనా? నా తృప్తి కోసమే విడమరచి చెప్పడం. ఆ రేయి అనుభవానికి ప్రకృతి రూపమిచ్చి అందిస్తాననంటోంది. మీ ప్రతిరూపం నాలో ఐదు నెలలు ఊపిరీ, వయసూ పోసుకుందీ నాటికి. కన్యగానే మీ సంతానానికి తల్లిని కాబోతున్నానని సస్పష్టం చేస్తోంది, ప్రకృతి. నేనీ ఆనందంలో తలమునకలవుతూంటే...

నా తల్లి దండ్రులూ, నలుగురూ అంటారు కదా. నేనేమో గర్భం తీయించేసుకోవాలిట. లేకపోతే నాకు పెళ్ళికాదుట. పెళ్ళికాకపోతే నాకు భవిష్యత్తూ ఉండదట, బతుకూ ఉండదట! ఎంత అల్పులూ, అజ్ఞానులూ వాళ్ళు ! జీవితంలోని ఆనందమూ విలువా వారికేం తెలుసని? వాళ్ళెవరూ మీ నవలలు చదవరుగా మూర్ఖులు! నేను వారి పాడుసలహాల నెంత మాత్రమూ వినదలచుకోలేదు.

ఏదేమయినా నేను మీ వారసుణ్ణి కని తీరుతాను. నా కెందుకో పుట్టబోయేది బాబే అనిపిస్తోంది. ఆ బాబు పెరిగి పెద్దయి మీ లాగా సుప్రసిద్ధ రచయితే ఔతాడని నా మనసు నొక్కి వక్కాణిస్తోంది. వాడు... మీ వాడు... మీ వారసుడు... నిశ్చయంగా మీలాగే మహా రయితవుతాడు. అందుకే మన అభిమాన ఫలాన్ని అర్థాంతం చేయదలచుకోలేదు. నేను. రేపటి గొప్ప రచయిత కుత్తుకను కత్తిరించే కసాయిదానిని కాదలచుకోలేదు. మీ లాటి మహా రచయితను ప్రపంచానికందించాలనే పట్టుదలనాది. సాహిత్యానికి మరోరోజా నందించాలనే నా సంకల్పం.

నాకు పెళ్ళికాకపోతే పోనివ్వండి.

నా భవిష్యజ్జీవితం ముళ్ళదారులలోనే సాగవలసి రానీండి.

నేను మాత్రం మీ వారసుణ్ణి కనితీరుతాను. పెంచి పెద్ద చేసి తీరుతాను. ఇదే నా నిర్ణయం.

ఇలా వ్రాస్తున్నానని... నేను మీపీకకి లంపటమవుతాననో, పేరు ప్రసిద్ధులుగాంచిన మిమ్మల్నిరచ్చకీడుస్తాననో భయపడకండి. నాకు నా హద్దులూ తెలుసు,మీ హద్దులూ తెలుసు.

నేను మీ అభిమానినే కాని చందమామని తెచ్చి గదిలో బంధించాలనుకునే అజ్ఞానురాలిని కాను. అది అసాధ్యమని నాకు తెలుసు.

మీరు నిర్భయంగా ఉండండి. నా 'రచన నెలరాజు' కి నేనే గ్రహణం పట్టిస్తానా? అసంభవం.

నా కడుపులోని మన బాబుని మీ రొక్కసారి మనసారా ఆశీర్వదించడం. –

'నువ్వూ నా అంతటి రచయితవై వర్ధిల్లు' అని అది చాలు.

మీరెప్పటికీ రచయితలే. నేనెప్పటికీ మీ అభిమానినే.

మీ ఆశీర్వాదం కోసం ఎదురు చూస్తూ...

మీ అభిమాని హనిత

ఉత్తరం చదవడం పూర్తయ్యేసరికి.

కవిగారి హృదయం పొంగిపోయింది. గర్వంతో మీసాలు తిప్పుకున్నారు ఓసారి. ఎంత గొప్ప రచయిత తను!

తనకలంతో అభిమానుల అంతరంగాలనే కాదు వారి అందమయిన శరీరాలనూ, అమూల్యమయిన కన్యాత్వలనూ కూడా కొల్లగొట్టగలగడం. ఎంత ఘనత యిది!

ఒక అమ్మాయి... కన్య... తననభిమానించి..., ఆరాధించి..., తనకామె కన్యత్వాన్నర్పించుకుని అనుభవంతో ఆనందించి ఊరుకోకుండా..., ఆ అనుభూతిని శాశ్వతంగా రూపొందించుకుని నిలుపుకుందుకు సమాజాన్నే ఎదిరించి... జీవితాన్నే పోరాటంగా తీసుకుందుకు కూడా సిద్ధమై... కన్యామాతకావడానికి కూడా వెనుకాడడం లేదు. తను రాసిన తనువూ మనసూ నవలలో మల్లేనే అచ్చంగా! ఓహో! ఓహో!

ఈ రచయిత గారి రచనా కిరీటంలో... ఈ అభిమాని హనిత మరో కలికితురాయే.

రచయిత అయినతనంటే పాఠకజనాలకెంత వెర్రి! ఎంత పిచ్చి! ఎంత అభిమానం! ఎంత ఆరాధన! రచయితా! వర్థిల్లు. అభిమానులూ వర్ధిల్లండి!

గాలిలో తేలిపోతున్న కవిగారు, గాలికి రెపరెపలాడిన పత్రికను రసభంగం చేసి నందుకు శపించబోయి,- అంతలోనే ప్రిన్సిపాలు గారి ట్రంక్‌కాల్ జ్ఞాపకం వొచ్చి, విసుక్కుంటూ పేపరందుకుని పెద్ద(క్షరాల) వార్తలను చదివేసి ఆ పేజీ దగ్గర ఆగారు.

"నేను విచెర్డ్సుకి కొడుకుని కనితీరుతాను" అన్న శీర్షికను చూసేసరికి కవిగారికి విచిత్రంగానూ ఇంకా ఏదోలాగానూ అనిపించిందొక్కక్షణం

శీర్షిక దిగువ వాజ్మూలం లాగా ఉంది.

"నాకు క్రికెట్టంటే వెర్రి. విచెర్డ్సు అంటే పిచ్చి. నేనతని అభిమానిని. ఆరాధకురాలిని. అతనంటే నాకంతా, ఇంతా అభిమానం కాదు. అతన్ని మించిన క్రికెట్ ఆటగాడు లేడు. అతను మంచి బ్యాట్స్‌మన్. అతన్ని మించిన ఆల్‌రౌండర్ లేడు. కెప్టెన్‌గా... బౌలరుగా... ఫీల్డరుగా అతని కెవరూ సాటిరారు. ఆయన ఆట టి.వి.లో రావాలేకాని నేనేం వొదులుకుని అయినా చూడకుండా ఉండలేను. ఎలాటి పరిస్థితులలో అయినా నేనతని ఆటని చూశానన్నమాటే. అతనంటే నాకు అభిమానం... ఆరాధన... వెర్రి... పిచ్చి... ఇంకేమన్నా ఉంటే అవీను.

ఎన్నాళ్ళనుంచో నాకు నా అభిమాన ఆటగాడిని ప్రత్యక్షంగా చూసి తరించాలని... మాట్లాడి నా అభిమానాన్ని తెలుపుకుని ధన్యురాలిని కావాలని నా కోరిక. ఐదు నెలల కిందట నా కలాటి సువర్ణావకాశం లభించింది. విశాఖపట్నంలో ఆడడానికి తన టీముతో వొచ్చారాయన. స్టేడియంలో వారి ఆట తిలకించాను. వెస్టిండీస్ టీము ముందు మన జట్టు ఏనుగుముందు ఎలకపిల్ల అని మరోమారు రుజువయిందంతే. ఆ రాత్రి వారిని దగ్గర నుంచి చూడాలనీ, వీలయితే మాట్లాడాలనీ, ఇంటర్వ్యూ చేయాలనీ వారు బస చేసిన ఐదు నక్షత్రాల హోటలు గదికి వెళ్ళాను. ఆ వేళ పున్నమి. గది ముందు బాల్కనీలో వెన్నెలలో కూర్చుని ఒంటరిగా విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నారు. వెన్నెల స్నానం చేయాలనేమో అండర్ వేర్ తప్పమరేమీ వేసుకోలేదు వారు. నన్ను చూసి నిలుచున్నారొక్కసారి.

నల్లరాతితో మలచిన శిల్పంలా, గ్రీకు యోధుడిలా, పరిపూర్ణ పురుషుడిలా, మూర్తీభవించిన మగతనంలా...

ఎంతో బాగున్న వారిని చూసి నేనవాక్కయిపోయాను. ఆయన నవ్వుతూ నా వివరాలడిగారు. నేనెవరినో ఎందుకొచ్చానో చెప్పేసరికి తాను నాకు కృతజ్ఞత తెలుపుతూ నా చేయందుకుని చిరునవ్వుతో కరచాలనం చేశారు. ఆ స్పర్శకు నేనూ నాలోని కన్యత్వమూకరిగిపోసాగాము. వారూ నేనూ ఆంగ్లంలో పొడిపొడి మాటలు మాట్లాడుకున్నాము. వొచ్చీరాని మాటలు ఊరీ ఊరని ఊరగాయలా అమిత రుచి అంటారు. ఆయన చెబుతున్నచిలిపి కబుర్లు నాకు తేనె కన్నా తీయగా అనిపించాయి. నన్ను నేనే నిగ్రహించుకోలేక వారి పట్ల కల ఆరాధన హద్దులు మీరిపోతుంటే వారి గుండెల మీద వాలిపోయాను బేలగా, ఆయన నన్ను కౌగిలించుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నారు. నేనూ వారిని గట్టిగా కౌగిలించుకుని 'నా కౌగిలిలో క్రికెట్ సామ్రాట్ అని మురిసిపోయాను. తరువాత ఆ పరవశంలో నే నేనూ వారూఏకమయ్యాం. నా జన్మ కది మరచిపోలేని మధురానుభూతే. నా కన్యాత్వమూ, స్త్రీత్వమూ సఫలమయ్యాయి, ఆ ఒక్క సంగమంలో... ఈ జీవితానికాక్షణాలు చాలు.

ఇప్పుడు నా అభిమాన క్రికెట్ ఆటగాడు నా గర్భంలో ఐదునెలలు ఊపిరి, వయసూపోసుకున్నాడు. తప్పకుండా నా గర్భంలో శిశువు మగవాడు, విచెర్డ్స్ ప్రతిరూపమే. అతనంతటి క్రికెట్ ఆటగాడూ ఐతీరతాడు.

నేనేమో నా అభిమాన ఆటగాడి వారసుడిని ధరిస్తున్నానన్న గర్వంతో ఉంటే నా చుట్టు పక్కలవారు. జరిగిందేదో జరిగింది. గర్భవిచ్ఛిత్తి చేసుకో అని సలహాలిస్తూ 'లేకపోతే నీ జీవితమంతా చిక్కులమయమే అవుతుంది. నీకు పెళ్ళికాదు.సంఘంతో గౌరవముండదు. కన్యామాతగా బతకలేవు' అని బెదిరిస్తున్నారు!

నా గర్వాన్నీ గర్భాన్నీ విచ్ఛిన్నం చేసుకుంటానా నేనీ వెర్రిలోకానికి జడిసి? ఉహూ నేనెంత మాత్రమూ నాలోని విఛర్డ్సని చంపుకోను. నా బిడ్డ, నా ఆరాధనా ప్రతిరూపం, అభిమాన ఫలం. పెంచి పెద్దచేసి తీరుతాను. భారత దేశానికొక విఛర్డ్సనందించి తీరుతాను. ఎన్నికష్టాలు అయినా ఎదుర్కొంటాను, నా ధ్యేయసాధనలో. జరిగిన దానికి నేను గర్వపడుతున్నానే కాని సిగ్గుపడడం లేదెంతమాత్రమూ.నేను ఖచ్చితంగా విఛర్డ్సకి కొడుకుని కని తీరతాను"

ఈ అమ్మాయిది భారతదేశమూ, ఇరవయ్యేళ్ళ వయసూ, రెండేళ్ళ వైద్యవిద్యాభ్యాసమూ అని ముగించాడు విలేకరి.

అది చదివిన కవిగారికి విఛర్డ్స్ మీద ఒక్కసారసూయ వేసింది.నిశ్చయంగా ఇది అతనికి గర్వకారణమే. అతని టోపీలో మరొక కుచ్చే. అతని మీదండే పిచ్చికి తార్కాణమే.

హనిత కూడా సుప్రసిద్ధరచయిత అయిన తన పేరు బయట పెడుతూ ఏ పేపరులోనో ప్రకటన యిస్తే తన మీద పాఠకుల పిచ్చి మరింత పెరిగేది సంచలనం కలిగించే వార్త అయి తనకి ఆకర్షణా పలుకుబడీ మరింత పెరిగేవి.

ఇంతకీ ఆ ప్రిన్సిపాలుగారు పనిమాలీ తననిది చదవమని అంతదూరం నుంచి ట్రంక్‌కాల్ చేసి మరీ చెప్పడంలో ఆంతర్యమూ, అంతరార్థమూ ఏమిటో? ఇంకేమిటి? ఆ ముసిలాయనకిటువంటివి నచ్చక... తమకళాశాల పరువుపోతుందని... ఇలాంటి అభిమానం అమ్మాయిలకి కనువిప్పుకలిగేలా

ఓ నవల వ్రాయమని అడగడానికయి ఉంటుంది అంతే. వ్రాయడమూ పెద్ద కష్టమూ కాదు. ఆంగ్లంలో ఇటువంటి విషయం మీద ఇదివరకెవరయినా రాసిన నవలదొరికితే.

"లోపలికి రావొచ్చునా?"

కవిగారటు చూసి

"అర్ధాంగివి. నీకు అభ్యంతరాలూ అనుమతులూ ఏమిటి?" నవ్వారు. ఆమెలోపలికి వచ్చి కూర్చుని..."పేపరులో ఆ మెడికో అమ్మాయి గురించి..."

"చదివాను ఇప్పుడే..." అన్నారాయన కొంచెం ఆనహానంగా "ఈకాలం అమ్మాయిలు పప్పుముద్దలుకారు. సాహసులు. స్వతంత్రమయిన అభిప్రాయాలూ, అనుకున్నది చేసి తీరుతారు. కోరుకున్నది అందుకుంటారు. ఆ చొరవా, తెగింపూ, సాహసమూ..."

"బాగానే ఉందంతా. కానీ ఆ అమ్మాయి భవిష్యత్తు?కనడానికేం కష్టపడాలి? విభర్త్నకి కొడుకుని కంటుంది. కానీ ఆ అవివాహిత మాతకు పెళ్ళయ్యేదెలా? ఆమె జీవితం గడచేదెలా? ఈ సమాజం ఆమెను సవ్యంగా బతకనిస్తుందా? ఆడపిల్లలు తెలివిమీరుతున్నారు. సరే. మగవాళ్ళు హృదయాలనీ సంస్కారాలనీ విశాలం చేసుకోవడం లేదుగా?" ఆవిడ కంఠంలో బాధ.

కవిగారు అవకాశం తీసుకున్నారు. "చూడూ! అసలు మానవ జీవితమంటే కొన్ని క్షణాలు మాత్రమే. ఆ క్షణాల లేదా నిమిషాలలోనే మనుషులు నిజంగా జీవిస్తారు. కోరుకున్నది అందే క్షణాలన్నమాట. మనుషులు బతికేది ఆ క్షణాలనందుకుందుకే. వాటి కోసం ఎదురు చూస్తూనే జీవితం గడుపుతారు. కొందరికవి జీవితం ముందు భాగంలోనే అందుతాయి. వాటి స్మృతులతో వారు ఒక జీవితంకాదు, రెండు జీవితాలయినా గడపగలరు..."

"కథల మాటలు బతుకునింపవు. అమాయకంగా... ఆరాధనకి తనని బలి చేసుకున్న ఆ అమ్మాయి, జీవితాన్ని బజారుపాలు చేసుకున్నట్లే. ఈ పిచ్చి ఎన్నాళ్ళో మిగలదు. జీవితపు మాత్రమీది అందమైన అభిమానం తీపి పూత అతిత్వరలోనే కరిగిపోతుంది. వాస్తవికత తెలిసివొస్తుంది. జీవితమంటే కథలూ నవలలూ, క్రికెట్లూ,టెన్నీసు, సినిమాలూ, టీ.వీ.లూ కాదని తెలిసివొచ్చేసరికి ఆమెకు మిగిలేదేమిటి. కాలిపోయిన చేతులూ బతుకూ తప్ప?" ఆవిడ కంఠంలో గద్గదికతా, కన్నీళ్ళూ.

"సినిమాలో నాయిక కష్టాలు చూస్తూ కన్నీరు కార్చే ఆడవాళ్ళకోవనీదీను ఎవరిగురించో నువ్వెందుకూ తెగచింతించెయ్యడం? ఓహో! స్త్రీపక్షపాతమా!"

"ఏమన్నా అనండి..." లేచిపోయూరాయన,

"స్నానం చేస్తూ ఆలోచించండి. మీ కలవాటేగా? ఇన్నాళ్ళూ మీ నవలల గురించి ఆలోచించేవారు. ఈ ఒక్కసారికీ ఈ అమ్మాయి గురించి ఆలోచించండి"

"అలాగేలే" అని స్నానాలగడిలోకి వెళ్ళిపోయూరాయన.

రాత్రంతా మత్తుతో జోగి నరాలలో విస్కీ ప్రవహిస్తూకంపు కొడుతున్న శరీరం మీద చల్లని నీళ్ళు పడుతూంటే శరీరానికీ, మనసుకీ మహాహాయిగా ఉంది. మెదడు - అందమయిన వనిత, ఆరాధన, అభిమానం వంటి విషయాల మీదకే కాని బతుకు బాధ్యతలాటి క్షుద్ర విషయాలమీదకి పోలేదు.

స్నానం చేసి వొచ్చేసరికి కాఫీ అందించారావిడ "నేను చెప్పిన విషయం ఆలోచించారా?"

"లేదు" చిరాకేసింది కవిగారికి "అయినా అడ్డమయిన వాళ్ళ గురించీ నేనెందుకాలోచించాలీ?"

అదేక్షణంలో టెలిఫోన్ మోగింది. విశాఖపట్నం నుంచి మెడికల్‌కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్. "ఆ...నేనే చదివాను. అయినా నేనెందుకూ చదవడం? ఆ వార్తకీ నాకూ సంబంధమా! ఎలాగ?"

"ఆ అమ్మాయి మా శైలూషా !" ఆయన చేతిలోంచి రిసీవరు జారిపోయింది. ఎంతో తెలివయినదనుకున్న శైలూషి తన అమ్మాయి... విఛర్స్‌తో... ఛీ ఛీ... దరిద్రం... అర్థరహితం... అయినా... ఆ నల్లకొరివికి... అడవి మనిషికి... ఎంతో అందయిన శైలూషి తన కన్యత్వాన్నెలా ధారపోసింది? వాడొట్టి మృగం వాడికైనా బుద్ధీ జ్ఞానం ఉండక్కరలేదూ! ఆడపిల్ల... అందమయినది... అమాయకురాలు... దొరికిందే చాలని... మోసం చేస్తాడా! తెలిసీ తెలియని తనాన్నితెలివిగా వాడుకుంటాడా!" గొణుక్కున్నారు కవిగారు, కసిగా. "నేనిప్పుడే బయలు దేరి వస్తున్నాను. నేను వచ్చువరకూ శైలూషిని జాగ్రత్తగా చూడండి. ప్లీజ్..." వణికిపోతున్నారు కవిగారు.

"మీరు విశాఖపట్నం వెళ్తున్నారా?"

"వెళ్ళక? శైలూషి అలాటిపని చేశాక... వెళ్ళకుండా ఎలా ఉండగలను? నువ్వు వస్తావా? అవసరమయితే నువ్వూ నాలుగు మాటలు చెప్పవొచ్చు"

"ఒక షరతు మీదయితే వస్తాను"

"షరతా! ఏమిటి?" ఆశ్చర్యంగా చూశారాయన

"విశాఖపట్నం చేరగానే మనం ముందు హనిత దగ్గరకి వెళ్ళాలి"

"హనితా!" కవిగారు తేలుకుట్టిన దొంగలా తల వొంచుకున్నారు.

"భార్యని... అర్ధాంగిని... కనుకా.. ఆ ఉత్తరం అతి ప్రత్యేకంగా మీ పరుపు మీద ఉండడమూ... మీరు స్నానం చేసేంత సేపూ ఒంటరిగా కాలక్షేపం లేకుండా మిగలడమూ వీటితో ఆ ఉత్తరాన్ని చదవకుండా ఉండలేకపోయాను... పైగా దానిని చూసి మీరు వదిలేశారు. తప్పు ఒప్పుకుంటున్నట్లున్నారావిడ.

"అది నేరమేమీ కాదు కాని నేనిప్పుడేం చెయ్యాలో చెప్పు" కరచరణాలాడనట్లు కంగారు పడుతూ అన్నారు కవిగారు.

"సుప్రసిద్ధ రచయిత అయిన మీకు సామాన్యురాలినయిన నేను సలహా చెప్పడమా! సాహసమేమో? కథంతా తెలిసిన నేను చెప్పవలసిందీ చెప్పగలిగిందీ ఒక్కటే"

ఏమిటీ?" అయోమయంగానూ, ఆశగానూ చూశారాయన.

"శైలూషి మనమ్మాయయితే, హనిత నా అమ్మాయి. ఇద్దరికి ఇద్దరూ తెలిసీ తెలియని వయసులో ఆరాధనాభిమానాల పేరిట జీవితాలను భగ్నం చేసుకున్నారు. ఇద్దరి ప్రస్తుత పరిస్థితీ ఒక్కటే. మీ కథల పరిభాషలో, శైలూషీ, హనితా ఒకేనావలో పయనిస్తున్న అభాగినులయిన అమ్మాయిలు హనిత పాలిట మీరు రాక్షసులయితే మీ అమ్మాయి శైలూషీ పాలిట విఛర్స్ రాక్షసుడు!

మీరు ప్రసిద్ధ రచయిత విఛర్స్ విశ్వవిఖ్యాత క్రీడాకారుడు. మీ వంటి పేరు పొందిన ప్రఖ్యాత

పురుషులున్నారే, వారు క్రూరులయిన వింత దీపాలు ... ంగానికి ఇంద్రజాలపు వెలుగుని ప్రసరిస్తూ... ఆ వెలుగుని చూసి ఆకర్షించబడి... అభిమాన ఆరాధనలతో దరిచేరే అజ్ఞానపు ఆడపిల్లలను అగ్నితో దహించే దీపాలు మీరు. మీలో వెలుగుకంటే వేడే ఎక్కువేమో.

నిజంగానే మీ మగదీపాలకు కావలసింది ఆడపిల్లలు - ఆరాధనా, హారతి పళ్ళాలుకావు. ఆ పాపలను మీకబంధహస్తాలలో బంధించి... మీ వేడితో ఆ శలభాల రెక్కలు మాడ్చి గర్వంగా మీసాలు మెలివేసుకునే మహాపురుషులు మీరు. ఇక ఆ అభిమానులకు మిగిలేది బూడిదా, బూడిదయిన బతుకే. ఇది భారతదేశం. ఇక్కడ... ఈ వ్యవస్థలో... కన్యత్వం కోల్పోతేనే కళ్యాణం కాదు అమ్మాయికి. అవివాహిత మాతకిక బతుకేం మిగులుతుందని? ఈ గడ్డమీద ఆడపిల్ల పుట్టినప్పటి నుంచీ గిట్టి కడతేరేవరకూ బతుకు అసిధారా వ్రతమే. మీలాటి ప్రఖ్యాత పురుషులు... గొప్పతనంతో... అవివాహిత మాతలను తయారుచేస్తూ సమాజానికి కొత్త సమస్యను సృష్టిస్తున్నారు! మీ వంటి రచయితలకీ, క్రీడాకారులకీ ప్రజలమాయకంగా నెత్తిన కిరీటాలుపెడుతున్నారు! మీ అమ్మాయిని నాశనం చేశాడని విభర్షని నల్లకారివనీ, అడవి మనిషని అన్నారే! మరి మీరో? మీరేమయినా మన్మధులా? అవివాహితులా? హనితను వివాహం చేసుకునే అర్హత కలవారా? మీరే ప్రఖ్యాత రచయిత కాకపోతే తొలిపలకరింపులో తాతగారూ అని పిలిచేది కదూ హనిత? మీ పేరు ప్రఖ్యాతుల పిచ్చిలోనే కదా ఆ అమాయకపు ఆడపిల్ల అన్నీ మరచిపోయింది! మీరు రచయితలే! అనుభవశాలురే! వయోవృద్ధులే! ఆ సమయంలో మీ విచక్షణా జ్ఞానమూ, ఆత్మ విమర్శా ఏమైపోయాయి? ఆరాధనకొద్దీ చూడవొచ్చిన అమాయకపు ఆడపిల్లనధః పాతాళాని కణగద్రొక్కుతారా!

శైలూషీదీ హనితదీ ఒకే రకమయిన పరిస్థితి కనుక పరిష్కారమూ ఒకటే కావాలి. నన్ను స్త్రీ జనపక్షపాతి అనుకున్నాసరే. మళ్ళీ చెబుతున్నాను. శైలూషి మనమ్మాయి. ఐతే హనిత నా అమ్మాయి. ఒకరికొకన్యాయమూ మరొకరికి న్యాయమూ ఐతే అది అన్యాయమే. వాళ్ళిద్దరూ ఒకే రాత్రి... ఒకరు ప్రసిద్ధ రచయిత చేతిలోనూ, మరొకరు సుప్రసిద్ధ క్రీడాకారుడి కౌగిలిలోనూ, తమ అమూల్య కన్యత్వమూ స్త్రీత్వమూ కోల్పోయి, తల్లులు కాబోతున్న అమాయకపు ఆడపిల్లలు. వాళ్ళిద్దరికీ మీరే న్యాయం చెయ్యాలి. అది మీ బాధ్యతా, కర్తవ్యమూ. మీరు రచయితలు. సమాజోద్ధరణకు కంకణం కట్టుకున్నవారు... ప్రజల దృష్టిలో. కనుక ముందు హనిత సంగతి చూడడమే ధర్మం. మీరలాగే అంటే నేను మీతో రాగలను. నేను మామూలు ఆడదానిని. ఆవేశం కొద్దీ ఆవేదనకొద్దీ అపభ్రంశపు మాటలేమయినా అని ఉంటే నన్ను క్షమించండి"

అంటూ ప్రయాణానికి పెట్టెలో బట్టలూ, డబ్బూ సర్దసాగారావిడ. జుత్తు పీక్కోబోయి ఆగిపోయాడు కవిగారు, ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టు 'ఔను కవిగారిది బట్టతలయినా కాదు' ఓయాసిస్ లేని ఎడారిలాటి... ఒక్క వెంట్రుకాలేని బోడిగుండు! అత్యవసర పరిస్థితుల్లో అయినా పీక్కుందుకు వారికి జుత్తులేదు! పాపం.

✡ ✡ ✡ ✡ ✡